

Constelații de versuri

Condeierul își așterne versurile
Iar literele capătă irizații aurii,
Luminând întreaga tăblie de lut.

Oamenii se uită uimiți

În ochi li se reflectă slovele
Condeierule, cât de ușor scrii!

El dă din cap afirmativ

Da, așa este...

Încet se așterne liniștea

Condeierul rămâne singur în universul lui

Literele asemenea unor licurici încep să se stingă

Și simte cum gândurile încep să îi apese umerii

Parcă ar fi Atlas chinuit de greutatea lumii...

Un zâmbet amar îi arcuiește obrații

Întunericul e punctul cardinal al vieții sale

Iar versurile, stelele care împlânzesc abanosul nopții.

Condeierul așteaptă în fiecare zi răsăritul astrelor...

Marta

Ai apărut subit în viața mea

De fapt, ai venit când aveam mai mare nevoie de tine

(Chiar dacă îmi era greu să recunosc).

Noaptea în care pluteam pierdută în marea durerii

Zilele în nuanțe de gri care se topeau în frustrări și dor

Sunt acum doar amintiri în filele fragile ale vieții mele.

Jocul destinului ne-a adus împreună

Ce mici suntem, nu-i așa?

Existența fiecăruia dintre noi se rezumă la șansă.

Uităm că nu noi am fost primii în Univers

Că nu soarele se învâрте în jurul planetei noastre

Ni se pare că punând stăpânire pe ce ne înconjoară

Devenim conducătorii acestei lumi

(*De facto* corect, dar *de jure*?).

Te uiți la mine liniștită

Îmi atingi ușor brațul

Hai, mai lasă filozofia

Mai bine să admirăm cerul!